

HELS WEEKEND

ERIK WAUTERS

Inleiding

1969. Op 16 januari, in Praag op het Wenceslas plein, steekt Jan Palach zich in brand als protest tegen de bezetting van zijn land door de landen van het Warschaupact, zeg maar: Rusland.

1970. In Groot-Brittannië worden op geheime locaties proeven gedaan met stralen, die massaal energie kunnen overbrengen. De bedoeling is om dwars doorheen gebouwen de levende organismen te treffen en te beschadigen of te vernietigen.

1971. Hoe geheim ook, alle landen, zowel aan westerse zijde als aan de andere kant van het ijzeren gordijn, hebben signalen opgevangen over deze proeven.

De koude oorlog woedt in alle hevigheid. Spionnen worden ontmaskerd tot in de hoogste kringen van het Engelse establishment. Daaraan verbonden ruige seksschandalen worden openbaar gemaakt en breed uitgesmeerd in de pers.

1972. Het spionagebedrijf wordt zo omvangrijk, dat ook burgers, tegen betaling, worden ingeschakeld. Er ontstaan cellen, onafhankelijk van elkaar, die uit winstbejag of idealisme meewerken aan die ondergrondse oorlog. De diensten van de staatsveiligheid draaien overuren.

1973. In Birmingham verdwijnen ‘ultrageheime’ rapporten over de ‘ultrageheime’ proeven met de stralwapens.

In de haven van Antwerpen helpt Lievens enkele kisten laden op een kleine vrachtwagen met Nederlandse nummerplaat.

1.

Donderdag, acht juni.

Nog voor hij de Slachthuislaan indraaide wist hij het al: ze hadden allemaal gewacht tot hij in zijn auto stapte om dan precies hetzelfde te doen. Konden ze niet eerst ergens een pint drinken voor ze naar huis reden, al die kantoor-slaven. Hier kropen ze nu, bumper aan bumper, druk bezig het benzineverbruik op peil te houden.

‘Na een hele dag slappe kantoorgeur van gekoelde stofzuigerlucht, de pittige uitwerpselen van ingeblikte paardenkracht.’ dacht hij ironisch.

Hij liet zich wat onderuit zakken.

‘Lukt het niet in drie keer, dan maar in vier keer.’

Het werd vijf keer oranje-rood-groen voor hij het kruispunt aan de Dam voorbij was. De vinger op de radiotoets wachtte hij grijnzend tot de glibberige smartlap het refrein begon: ‘tranen als parels in ‘t blauw van haar o...’ De vinger schoot vooruit, recht in de blauwe ogen.

‘Hebbes! Nu moet hij maar zingen van blinde ogen.’

Zijn barbaarse wreedheid bezorgde hem een kriebeling van genot en hij liet zich wat dieper onderuit zakken. Met onduidelijk gebrom en enig vingerwerk begeleidde hij Fats Domino die op de andere zender Blueberry Hill aanpreef.

Lievens had er een drukke dag aan de haven opzitten. Niets bijzonders, geen speciale moeilijkheden, alleen druk. Maar daar had hij geen last van, hij was zelf een stukje van die wereld. Het trage verkeer liet zijn gedachten afdwalen naar zijn voorbijganger, naar vorklift 14 die nogal snel oververhit raakte, ‘ofwel ligt het aan de zware voet van de chauffeur.’

‘...een zegsman bij het ministerie van buitenlandse zaken gaf als zijn mening te kennen...’

‘Zegsman, zegsman, klets-kous zeker!’ Hij zette de radio af, nieuwsberichten interesseerden hem maar matig. ‘Toch hetzelfde

als vorige maand,' dacht hij, 'alleen de plaatsen en de namen veranderen.'

Schoten links voorsorteren.

Hij sloot zich aan bij de lange rij wachtenden. In de verte sprong het licht op groen, maar waar hij stond schoven de auto's slechts vooruit bij alweer rood.

Weer flitste het werk aan de haven door zijn hoofd. Hij dacht terug aan die vreemdeling, een Hollander. Kwam vanmiddag drie kisten afhalen op kaai 109.

'Die zal ook tevreden zijn over zichzelf!' Hij lachte.

Juist voor het verkeerslicht rood opgloeide schoof de rij auto's wat vooruit. Stoppen.

'Eerst geeft hij een bovenmaatse fooi aan een dokwerker om de twee grote kisten te helpen laden en vergeet daarna toch wel het kleine kistje zeker! Goed dat ik het wat aan de kant gezet heb anders kon hij maandag de brokstukken bij elkaar veggen. Och ja, het is nog al gebeurd: veel moeite verkopen om een volumineus stuk er in te krijgen, eens proberen of de deur wel dicht kan, even duwen, ja, hopla, deur is dicht, - dat heb ik nu eens goed gedaan zie - en weggezen... Het kleine pakje blijft achter.'

De auto's schoven vooruit, groen, oranje, r... Bengelend aan de staart slingerde hij zich achter de groep aan, voor de neus van een hitsige tegenligger. Glimlachend ving hij het beeld op van een woest tegen de slaap draaiende vinger.

'So sorry my dear. En let maar op dat hij er zich niet in boort!'

Hij schonk de verontwaardigde chauffeur nog een brede grijns en het gezicht dat die trok deed hem onwillekeurig terugdenken aan de Hollander. Die zou op dit ogenblik ook wel met beteuterd gezicht naar de twee kisten staan gapen. Lievens had er schik in en kon zich dat toneeltje zeer levendig voorstellen, het kletterende gevloek inbegrepen, wanneer het tot diens verstand zou zijn doorgedrongen dat het kleine kistje stomvergeten ergens op de kade in Antwerpen stond.

Het verkeer was minder dicht nu, het rijden liep vlot – het paard

riekt zijn stal - de spanning en zorg van de voorbije dag gleden van zijn schouder. Hij was klaar om zich blijmoedig te kunnen onderdompelen in het rumoer van de kinderen als hij straks thuis komt.

Grinnikend stuurde hij de auto de straat in waar hij woonde.

‘Vijf kinderen en een vrouw, zes personen ten laste. Brrrr!’ Een stille laan, kinderen, stukjes bos en struiken, vriendelijke villa’s in het groen. Af en toe enkele ruiters of de auto van een inwoner. En soms, vroeg in de morgen op weg naar het werk, zag hij reeën grazen op de gazons rond de huizen.

‘We zitten hier goed,’ dacht hij, ‘geen fabrieksrook en ver van stadsrumoer. Wat kan ons hier gebeuren!’

Hij naderde zijn huis en in gedachten zag hij zijn vrouw, Hilde, aan de kookpot in de keuken. Glimlachend liet hij de kleine Tina aan haar rokken hangen.

‘Mama, waar is papa, papa moet nog met mij spelen, papa moet komen.’ Wanneer hij dan binnenkwam moest hij de kleine dwingeland boven zijn hoofd steken - tot aan de lucht! - voor hij zijn vrouw een zoen kon geven.

Tevreden met zichzelf en heel de wereld mikte Peter Lievens de brede Chevrolet de garage binnen. Ergens in zijn achterhoofd rekende hij reeds op nog een dagje werken en dan twee vrije weekenddagen! De week zat er omzeggens op.

2.

Donderdag, acht juni.

Omstreeks dezelfde tijd dat Lievens thuis kwam zocht de chauffeur van een vrachtwagentje met Nederlands kenteken zich aarzelend een weg door de voorsteden van Luik. Een zucht van verlichting ontsnapte zijn lippen toen hij eindelijk het naambordje vond: rue Blaise. Nu nog het steegje vinden dat achter enkele huizen zou doorlopen... Inderdaad, het klopte, helemaal zoals hem gezegd was.

De rue Blaise te Luik is een troosteloze verzameling huizen die de pensioengerechtigde leeftijd al lang voorbij zijn. Een grauwe straat, halverwege gevlekt door overjarige sigarettenreclames aan een verkankerd tabakswinkeltje. Op de huisnummers na, allemaal dezelfde gevels.

In een smoezelige achterkeuken trachtten drie mannen de eentonigheid van urenlang wachten te verdrijven.

Twee speelden kaart. De derde bracht zijn tijd door met het gade slaan van de kaarters en turen naar het scheefgezakte poortje achter in de tuin. Hij hield van tuinieren en daarom deed het hem pijn aan de ogen te zien hoe dit stukje grond erbij lag. Eigenlijk kon je van de grond niet veel bemerken want die was overwoekerd met onkruid en een paar verwilderde struiken

Hij was een man van veertig, vijftig jaar, onopvallend uiterlijk, het grijzend haar wel zeer strak gemillimeterd. Hij was een van die mannen die er steeds uitzien alsof ze pas geschoren zijn. De kleren droeg hij keurig in orde, niet te oud of te nieuw of te arm of te duur, netjes afgeborsteld en in de plooi waar het moest. Een degelijke man van zekere rang in een degelijke zaak. Misschien hing zijn rechter vestzak wat door maar dat kon hij niet verhelpen. Daar droeg hij zijn revolver.

Want hij was een huurling.

Hij wendde de ogen af van het mistroostige tuintje en liet ze rusten op zijn metgezellen, huurlingen zoals hij, maar iets

goedkoper...

‘Precies twee doggen,’ dacht hij, ‘zwaar in het vlees en met een platte snuit. Gelukkig zijn ze beter af te richten’

Hij sloot even de ogen. Als kleine jongen had hij zich reusachtig vermaakt met de dog van een buurman. Sleuren, vechten, rennen, elkaar onderste boven lopen, hoe wilder hoe liever... Alles was best, dat beest vond alles reuzeleuk. Maar gehoorzamen aan een bevel deed hij nooit. Roepen of vleien hielp niet, nog geen pootje kon je krijgen als het hem niet zinde, maar op het meest onverwachte moment kwam hij zeven keer na elkaar zijn poot presenteren...

Motorgeronk klonk op vanuit het achterliggende steegje. Met een ruk van het hoofd spitste het drietal de oren.

‘Daar is hij!’

Het aanzwellend nijdig brommen hield stil achter het poortje en als de weerlicht haastte zich een der kaarters naar buiten, liet een bestelwagentje binnen en schoof daarna de grendel terug op de poort.

De voerder stapte uit, rekte zich even en toen hij de man zag achter het raam stak hij de duim op. OK!

Hij sloot het wagentje zorgvuldig af en spoedde zich naar binnen, recht naar de man met het korte haar.

‘Asjeblijft! Hier heb je de sleutels terug.’ Hij glimlachte breed. ‘Het was kinderspel. Ik heb eerst wel moeten rond zoeken in de haven en heb wat tijd verspeeld voor ik kaai 109 gevonden had, maar dan ging het vlot. Ik gaf mijn papieren en vijf minuten later zaten die kisten al in de camionette. We hebben wel wat moeten wringen want het was maar nipt voor de plaats. Maar dat mag geen punt zijn. Niemand heeft mij verder iets gevraagd. Als je mij nog eens nodig hebt weet je me maar te vinden. Voor zulk werk sta ik altijd ter beschikking.’

De grijze onderbrak hem met een handgebaar.

‘Benzine?’

‘Zoals je het gezegd hebt. Volgetankt, vlak voor het binnenrijden

van Luik.’

‘Goed. Je blijft binnen in dit huis, zonder je te laten zien op straat. Je kunt hier slapen en Karl zal je wel iets te eten geven.’

‘Hoelang moet ik hier wachten?’

‘Tot het spul is afgeleverd. Morgenvroeg, acht, negen uur hooguit.’

‘Krijg ik dan ook mijn geld?’

‘Als alles in orde is zal ik iemand sturen en die handelt alles af.’

Alsof de andere verder lucht was voor hem draaide de grijze zich bruusk om naar de kaarters, die er nu onverschillig bij zaten.

‘Karl, jij blijft bij onze vriend, je hebt gehoord wanneer hij weg kan. Ik ga nu een paar uur slapen. Roep mij om acht uur.

En jij, Jurgen, je zou er goed aan doen ook wat te gaan pitten. We hebben een lange nacht voor de boeg.’ Hij wendde zich weer naar Karl terwijl hij een vinger op de nieuwkomer, de chauffeur, richtte. ‘En denk er aan, geen vuur of licht. Dit huis schijnt onbewoond voor de buitenwereld en zo moet het blijven!’

De Hollander hield zich gedeisd in zijn hoekje achter de kachel met roestige dekplaat. Hij zat diep genesteld in de enige zetel maar kon zich niet echt ontspannen. Hij voelde een lichte opwindning zich van hem meester maken. Reeds meer dan een uur zaten ze daar in de kleine achterkamer en Karl had nog geen mond opgedaan. Onafgebroken zat hij weekbladen te lezen die al maanden oud waren. Elke vraag van de Hollander werd afgedaan met een gebrom. Hij voelde donders goed dat dit niet zomaar een gewone smokkelbende was. Hij had al heel wat duistere zaakjes meegemaakt, maar dit soort mannen was nieuw voor hem.

Die grijze bijvoorbeeld had het hier duidelijk voor het zeggen en toch schenen de anderen hem nauwelijks te kennen. Het zag er allemaal goed georganiseerd uit, wellicht internationaal vertakt. Die Karl en zijn maat waren door de grijze of diens chef uitsluitend voor deze zaak gecharterd, net als hijzelf. Ze waren gewapend, dat hield hij nu wel voor zeker. Want toen Karl zich

bukte om een magazine van de grond te pakken sloeg zijn vestzak zwaar op de tafelrand. Maar meer nog dan de doffe slag had de seconden lange gemelijke blik uit de koude ogen hem gewaarschuwd. Gelukkig had hij zich niet verraden en blijkbaar gerustgesteld had Karl zijn lectuur hernomen.

‘Een professional,’ noteerde de Hollander, ‘zulke lui lopen er niet mee te koop dat ze gewapend zijn, die staan niet blufferig te zwaaien met hun revolver.’ Nu ja, het zou hem een zorg zijn, vroeger had hij ook wel eens met een blaffer rondgezeuld, zo vies was hij daar niet van. Voor zijn huidige job hoefde dat niet. Als hij morgen zijn centen maar kreeg, dan kon hij weg.

Karl wierp zijn laatste magazine bij de hoop en begon water te warmen op een spiritusvuurtje om koffie te zetten. Dan riep hij de slapers naar beneden en na een staand opgeslurpte koffie vertrokken ze met de bestelwagen.

Jurgen zat aan het stuur, de oude ernaast, diep weggedoken in zijn jaskraag, onverschillig voor waar ze langsreden of voor het verkeer. De autosnelweg Luik-Aken lag bijna verlaten. Enkele kilometers voor de Duitse grens verliet Jurgen de snelweg langs de achterzijde van een parkeerplaats om op een landweg terecht te komen. Honderd meter verder bereikten ze een asfaltbaan die ze suizend onder hun wielen lieten wegschuiven. Weinig kilometers later sloeg de camionette zonder aarzelen een bosweg in. De lichten gedooft reden ze de eerste meters bijna tastend, tot hun ogen aan de duisternis gewend waren. Dan ging het in gezapig tempo verder, linksaf, rechtsaf, enkele tientallen meter gebruikten ze zelfs de droogstaande bedding van een riviertje. Aarzelen was er niet bij. En opeens waren ze weer op asfalt. Ze strekten rug en nek, de grens was genomen. De koplampen gingen weer aan en lieten een verkeersbord oplichten: Schmidt 12 km. Ze wisselden van plaats, Jurgen had zijn taak volbracht.

Schmidt, Nideggen. Terug de Autobahn op. Frankfurt, Ulm en eindelijk Munchen.

3.

Vrijdag, negen juni.

De Schoneckestrasse in Munchen heeft niets meer dat haar recht geeft op die naam. Wat overblijft aan oude herenhuizen werd gelijkvloers verbouwd tot winkel of garage. Voor de meer recente bouwsels is men er tenvolle in geslaagd elke eigenheid te weren.

Evenzo is het eertijds statige herenhuis nummer 67 gelittekend door de betonnen omlijsting van een moderne garagepoort.

Vanachter een raam op de eerste verdieping sloeg majoor Jan Kurilec, de eerste tekens van de op gang komende ochtendbedrijvigheid gade.

Reeds twee dagen was hij nu in Munchen en had nog geen voet buiten het huis gezet. De niet meer zo nieuwe Mercedes 220 had hem in bijna één ruk van Praag naar hier gebracht. Zonder enige moeilijkheid was hij over de grens geraakt, hoewel de ijverige grenswachter aan de Tsjechische zijde met een zeer achterdochtige trek op het gezicht zijn papieren van voor naar achter en nog eens terug besnuffeld had. Die waren echter uitstekend vervalst, hij grinnikte, beter vervalsingen bestonden er niet. Ze waren immers gemaakt door de officiële Tsjechische diensten op officieel papier en voorzien van de meest authentieke stempels. Wat de Duitse grenswachters betreft, die hadden er nauwelijks een oog op geworpen en hem met een slome zwaai van het handje verder gewuifd.

En nu zat hij hier in de Schoneckestrasse 67 te wachten. Kurilec was er op getraind om alle situaties aan te kunnen. Alle gevechtstechnieken had hij onder de knie, wapens hadden geen geheimen voor hem. Groot, sterk en taai was hij een perfecte machine die urenlang onbeweeglijk kon blijven om dan plots met volle energie op gang te komen. Hij was afgericht tot een meedogenloos roofdier. En toch moest hij nu niet meer doen dan enkele pakjes afhalen. Maar die moesten dan wel feilloos op hun bestemming afgeleverd worden.

Drie kisten zouden er gebracht worden. Vanuit Groot-Brittannië verscheept naar Antwerpen in transit, bestemming Nederland. Maar Nederland zouden ze nooit bereiken. Eens veilig gelost in de Antwerpse haven zouden ze afgehaald worden met alle nodige formaliteiten om daarna voorgoed te verdwijnen. Spoorloos voor al wie er ooit mee te maken had.

Drie kisten met schema's, plannen en computer onderdelen voor een fabriek in Eindhoven. Uit elke kist moest hij een welbepaald stuk nemen en - voor iedereen verdoken - oversmokkelen naar Praag.

Waarom dat moest gebeuren en wat die stukken betekenden, liet hem koud. Wat hem wel interesseerde was de vraag wanneer die kisten zouden geleverd worden. De helper die men hem hier in Munchen toegewezen had, moest om het uur de straat afspeuren naar een man met kortgeknipt grijs haar, die op slag van uur voor huis nummer 64, recht tegenover nummer 67, een sigaret zou willen opsteken.

En nu scheen het zover. Want zijn aandacht werd getrokken op een wagentje met Nederlandse nummerplaat dat zich tussen de andere auto's tot bij de stoepwand wrong. Een grijze man stapte uit en liep nu met stramme benen een tiental meter de straat af, tot bij nummer 64. Daar keek hij even op zijn polshorloge. Jan Kurilec deed hetzelfde: tien voor zeven. 'Te vroeg,' dacht hij, 'hoewel de rest schijnt te kloppen.'

Blijkbaar had de man in de straat zich bedacht, want na enig dralen liep hij door zonder het huis een blik waardig te keuren.

Om stipt zeven uur was hij er terug, loerde tersluiks naar het huis en keerde het dan de rug toe. Zo bleef hij staan en stak een sigaret tussen de lippen. Hij haalde een doosje lucifers te voorschijn, opende het, maar alsof hij zich bedacht had schoof hij het doosje weer dicht en liet het in de zak glijden.

Kurilec knikte naar het vragende gezicht van de jongeman die vanaf een raam aan de overkant eveneens het toneeltje op straat had gade geslagen.

Beneden loerde de man nog maar eens naar het achterliggende huis, kennelijk een teken van leven verwachtend. Kurilec zag de jongeman de straat oversteken en een aansteker presenteren.

Verbouwereerd knikte de grijze kop iets omhoog. Nogmaals zochten zijn ogen het huisnummer waar hij voorstond. Het was wel degelijk 64. Eerst onwillig en achterdochtig, scheen de grijze het plotseling te begrijpen: ze hadden hem naar nummer 64 gestuurd om hem vanuit een ander huis rustig te kunnen opnemen. Hij knikte, nam de aansteker even in de hand en gaf hem terug.

‘Haal de wagen en rij hem binnen in nummer 67, hier rechtover. Ik zal de poort openen.’

Toen de garagepoort terug dicht gevallen was, liep majoor Jan Kurilec langzaam naar de trap en monsterde de mannen beneden hem die zwijgend afwachtten. Drie mannen: zijn helper en twee onbekenden. Tot hoever waren ze te vertrouwen? Was er een bij die wist waarover het ging? Iemand die door een of andere tegenpartij ondergeschoven was om de buit op de gepaste tijd te kapen? Want een tegenpartij was er zeker. Die was er altijd, bij elke opdracht die hij uit te voeren kreeg. En hij wist zeer goed dat de ogenschijnlijk meest rustige momenten het geliefkoosde tijdstip waren om toe te slaan. Dat gold evengoed voor hem als voor zijn vijanden.

Hij bleef boven aan de trap staan, zwijgend, gaf teken om uit te laden en keek toe.

De achterdeur van de bestelwagen werd geopend. Met een sleutel, OK.

Enig trekken en schuiven. Er werd een kist uitgeladen. De mannen keken naar hem op en hij wees een plaats aan. De kist werd neergezet. Rustig liepen beiden dan terug naar de wagen, haalden er een tweede kist uit, die op zijn vingerwijzing naast de eerste geplaatst werd. Zijn helper, die zich tot hiertoe afzijdig gehouden had, kwam enkele passen naar voor om de deur van de laadruimte af te sluiten.

‘Stoi!’

Het klonk als een pistoolschot, iedereen bleef roerloos staan, versteend in de beweging. De majoor kwam traag de trap af, sluipend bijna. Bij de achterzijde van de bestelwagen deed hij teken aan zijn helper, die nog met de klink in de hand stond, om de deur terug te openen, traag en beheerst. De laadruimte was leeg.

‘Verraad?’

Zijn hand gleed naar de schouderholster.

Hij hield ze allen gevangen met de ogen, terwijl hij ze een voor een taxerend opnam. ‘Neen, geen verraad.’ Hij kwam snel tot dat besluit. ‘Die twee gaan niet een kist onderweg ergens afzetten en dan met de rest hierheen komen. Dat is zinloos,’ dacht hij, ‘en die jongeman hier, mijn helper, kan niet zo stom zijn te hopen dat een kistje aan mijn aandacht ontsnapt door rustig de deur te sluiten alsof alles afgehandeld is. Uitgesloten.’

Het zachte schuren van zijn rubberzolen ruiste duidelijk hoorbaar door de garage. ‘Er moet iets verkeerd gelopen zijn,’ dacht hij. Hij bleef staan voor de grijze.

‘Spreek op! Wat weet je over deze zaak, vertel mij alles wat je kunt.’

De grijze knipperde met de wimpers en moest even slikken voor hij de mond open kreeg. Moeizaam begon en herbegon hij er enkele woorden uit te persen. ‘De man... de camionette... een Hollander...’

Kurilec stopte hem af met een nijldige ruk van de hand.

‘Van voor af aan. Niets vergeten, geen detail overslaan. Ja.’

‘Ik heb deze bestelwagen overgenomen van een Hollander. Op dat ogenblik was hij afgesloten met deze sleutel hier en ik heb dat zo gelaten want ik had geen opdracht om de lading te controleren, ik wist zelfs niet wat er moest in zitten.’ Hij haalde even diep adem. ‘Die Hollander had de opdracht om de goederen, kisten, meer heeft hij er niet over gezegd, op te halen in Antwerpen. Hij heeft nog gesmaald dat het moeiteloos gegaan was, dat het kinderspel

was.’

‘Idioot! Die kerel had je evengoed een lege camionette kunnen aansmeren.’ Hij dacht bij zichzelf dat die arme donder het eigenlijk ook niet kon verhelpen, dat het de bureaucraten waren, die met hun verwenste lichtzinnigheid de zoveelste miskleun geproduceerd hadden.

De grijze aarzelde, vond geen gepast antwoord en berustend haalde hij de schouders op. Maar onmiddellijk daarop kwam er weer spanning in zijn lichaam, hij sloeg de hand aan de kop en gejaagd hobbelden de gedachten uit zijn mond. ‘Die Hollander... de betaling... zolang ik de baas niet verwittig dat voor mij alles is afgehandeld... Karl moet hem zolang vast houden...’ Weer legde Kurilec hem het zwijgen op.

‘Jij blijft hier, de anderen naar boven en wachten.’

Haastig schoven ze de trap op. Zodra hij met de grijze alleen was begon Kurilec vragen te stellen en antwoorden los te wringen tot de citroen helemaal uitgeperst was. Pas dan stuurde hij hem naar boven bij de anderen.

Kurilec dacht na. Het enige aanknopingspunt met het derde kistje was die Hollander in Luik. Ofwel vroeg hij aan Praag dat ze het iemand ginder in België lieten uitzoeken, ofwel trok hij er zelf op uit. Lang moest hij er niet over dubben: hij zou het zelf klaren!

Uit de koffer van de Mercedes haalde hij een kleine koevoet en brak beide kisten open. Zonder veel problemen vond hij de gemerkte stukken, stak ze tussen zijn reisgoed en sloot alles zorgvuldig af. Daarna ging hij naar boven waar de drie mannen zwijgend op zijn instructies wachtten.

‘Julie twee rijden met mij terug naar Luik, recht naar die kerel. En jij hier, waarschuw FD3 zodat ze dit huis kunnen zuiveren van onze sporen. Laat ook de bestelwagen en de kisten aan hun zorgen over.’

Toen de Mercedes met Kurilec en zijn gezellen de garage uit reed, richting België, was het vrijdag, kwart voor negen in de morgen.

4.

Zelfs met een vinnige wagen en stevig doorjagen doe je er toch nog een dagje over om van Munchen naar Luik te rijden. En ook een man van de actie, een snelle beslisser als majoor Kurilec kon er niet aan ontsnappen om uren na elkaar met zijn gedachten alleen te zijn. Telkens opnieuw dwong hij de zaken op een rij, elk element draaiend en kerend. En als een stoorzender, ergens vanuit het onbestemde, kwam telkens opnieuw een treiterende vraag opflitsen: ‘Wat ben ik hier aan het doen? Met wat ben ik eigenlijk bezig?’

Het was zeker niet de eerste keer dat hij door zulke mistige vragen geplaagd werd. Maar de laatste tijd werd de mist iets ijler en de vragen duidelijker. Hij had er zich tot hiertoe van af gemaakt door bijna letterlijk de kop te wenden en zich op om het even welk voor de hand liggend werk te storten.

Zulke vragen maakten hem onzeker en onwennig. En dat was wel het laatste wat hij nodig had in zijn beroep. In de beslotenheid van de auto kwam het hem voor dat de medereizigers zijn gedachten konden raden of toch op zijn minst wisten waarmee hij bezig was. Toen hij even opzij loerde zag hij hoe de grijze snel de ogen afwendde, alsof hij zich betrappt wist. Of vroeg die man zich ook al af waarom hij, majoor Jan Kurilec, zich van Praag over Munchen naar Luik spoedde, en wie weet waarheen nog! Was dat nu echt al die moeite waard?

Het was wel zeker dat de man niet wist dat hij een majoor was van het Tsjechische leger. Nog minder kon die man weten dat hij bij een wel zeer verdoken cel van de geheime dienst hoorde.

En zelfs in die cel wist niemand dat hij lid was een parallelorganisatie, nog meer onzichtbaar dan om het even welke geheime dienst.

Hoewel die groepering nergens ingeschreven was en de leden elkaar als dusdanig niet kenden, wisten ze zich toch allen geborgen onder de mantel van POSPO, afkorting voor Pojistovaci

Spolecnost, de Verzekering Maatschappij. Zeker, er bestond een officiële geheime dienst in Tsjecho-Slowakije, maar zwaar onder controle van de Russen. Voor de Russen was POSPO onbestaand. En voor de officiële dienst was POSPO een lastige onbekende mededinger.

Zonder dat ze er zelf ook maar iets van gemerkt hadden waren ze zorgvuldig uitgekozen, gewikt, gewogen en indien goedgekeurd benaderd door een man van POSPO. Die man was hun chef en enige binding met de groep.

De doelstelling was even eenvoudig in de formulering als complex in de uitwerking. ‘Tsjechen helpen Tsjechen.’ De oorsprong van die geheime dienst lag ergens in de jaren van bezetting door de Duitsers. Toen daarna de bezetting door de Russen nog eens overgedaan werd, bleef de ondergrondse groep doorwerken.

Ontstaan in de schoot van een der honderden ondergrondse cellen van de weerstand tegen de Duitse bezetting in de tweede wereldoorlog, hadden ze niet alleen de Duitsers maar ook de Russen overleefd, waren zeer voorzichtig gebleven gedurende de Praagse lente van Dubjec zodat ze zonder kleerscheuren de daarop volgende repressie doorstonden en bleven ook nu ondergronds.

Jan Kurilec hoorde niet bij de top. Hij was een gewoon lid, dat zich nu bezig hield met de vraag voor wie hij op dit ogenblik aan het werken was. Want al had hij de instructies gekregen van zijn chef bij de geheime dienst, hij kon niet weten waar die man de instructies vandaan had. Nu ja, zulk soort vragen hield men best achter de kiezen, dat had zijn opleiding hem wel bijgebracht. Kurilec had er dan ook weinig moeite mee om zijn aandacht op andere zaken te richten.

Ze hadden trouwens de snelweg reeds enkele minuten achter de rug en reden Luik binnen. Aan de groeiende onrust van zijn metgezellen kon hij merken dat ze hun doel naderden.

En even later liet de grijze halt houden in een stille straat, gaf enkele instructies aan Jurgen die meteen uitstapte en loodste

daarna de Mercedes naar een achtersteegje, waar Jurgen net op tijd de poort ontsloot voor hen.

In het achterkeukentje stond de Hollander met de rug tegen de muur, zenuwachtig de onrust verbijtend op zijn lip. Vanmorgen was een onbekende gekomen, niet met zijn loon maar met het bevel hem hier te houden. Sindsdien had Karl hem geen seconde uit het oog verloren. En een minuut geleden was die Jurgen komen binnenvallen, had hem even giftig aangekeken en sissend tussen de tanden uitgescholden voor stommeling. Meer niet, maar het was voldoende om alle duivels uit de hel te zien opdoemen.

Nu stonden ze dreigend voor hem. Vier man. De grijze, Karl, Jurgen en een nieuwe, met een uit steen gehouwen gezicht. Zijn ogen flitsten van de een naar de ander, tot ze aan de lippen bleven hangen van de grijze. Uit de verte, stil maar messcherp, hoorde hij diens stem.

‘Je moest drie kisten afhalen in Antwerpen. We hebben er slechts twee. Waar is de derde?’

De Hollander schrok op, trok wit weg rond de neus. Hij had geen beweging bemerkt maar zag plots het stenen gezicht van Kurilec op een handbreedte voor hem.

‘Het kistje! Een klein kistje!’ Hij proefde braaksel in de mond. ‘Ik heb het opzij gezet om eerst de twee grote kisten in de laadruimte te krijgen... naast de bestelwagen... daarna... vergeten...’

Bijna onhoorbaar kwam het eruit, zijn stem stierf weg.

‘Stomme hond!’ Het stenen gezicht voor hem spleet open, plotseling schoot een vuist vooruit. De Hollander kraakte in elkaar, de handen aan de buik, asgrauw.

Enkele seconden bleven ze zo staan, dan wendde Kurilec zich naar de grijze, hij had zijn besluit genomen.

‘Vooruit, naar Antwerpen! Jij en de Hollander. Ik ga mee.’

5.

Vrijdagavond.

Om kwart voor zeven stopte de Mercedes aan dok 109 in de Antwerpse haven. De Hollander liep om het magazijn heen: alles was gesloten. Vertwijfeld trachtte hij zich de naam te herinneren van de firma die hem bediend had. De naam was hem opgevallen, ‘vreemde combinatie!’ had hij er bij gedacht, natie... ja, dat was het wel, maar nog iets... iets als... Vertwijfeld zocht hij naar enige aanduiding op de magazijnmuren. En opeens sprong het antwoord hem tegemoet: Katoen Natie... Katoen Natie... van op tientallen aanhangwagens, mooi in het gelid aan de overkant van de straat wachtend op maandag. Katoen Natie... telefoon...

Hij haastte zich naar de Mercedes en legde uit dat ze bij Katoen Natie wellicht een sleutel konden bemachtigen. Hij zelf zou telefoneren en vragen naar de ploegbaas die gisteren aan het werk was, dan konden ze die man misschien overhalen het magazijn te openen. Jan Kurilec knikte, de Hollander kreunde even in bange blinde hoop dat het zou lukken.

‘Hallo, ja, Katoen Natie hier... Nee, ik ben de waker... Dat weet ik niet... Wacht even, er komt juist iemand binnen, ‘k zal het eens vragen... Kaai 109, zeg je? Momentje... Ja, ze zeggen dat het Peter Lievens kan zijn, die is daar dikwijls... Zijn adres... Reebokkenlaan 29, Schoten... OK. Geen dank.’

Bij Peter Lievens zaten ze aan tafel toen de deurbel rinkelde. De man op de stoep kwam hem vaag bekend voor.

‘Goedenavond, meneer Lievens.’

‘Goedenavond.’

‘Herkent U mij niet? U hebt me gisteren geholpen bij het laden van een paar kisten op kaai 109.’

Er ging Lievens opeens een licht op. ‘Ach ja, natuurlijk. En ge hebt een kistje laten staan!’

‘Inderdaad! En dat had ik nu graag meegenomen. Kan U daar niet bijkomen?’

Lievens schudde het hoofd. ‘Nee, dat is een kaai van Seaport.’

‘Seaport? Kent U daar iemand die mij kan helpen? Ik zit nogal verlegen om dat kistje.’

‘Tja, zeker dat ik enkele mensen ken van Seaport, maar ik ben er even zeker van dat niemand zin zal hebben om van huis naar kantoor de sleutel op te halen, dan naar de dokken en daarna in omgekeerde volgorde alles overdoen. En dat voor een onbekende en een kistje waar ze niets mee te maken hebben? Ik zie het echt niet zitten!’

‘En als ik nu eens alle kosten vergoed? Ik begrijp dat het voor niemand aangenaam is, maar het hoeft echt niet voor niets.’

Lievens krabde peinzend in zijn nekhaar. Veel inspiratie scheen daar niet uit te komen. Hij schokschouderde.

‘Ge kunt het natuurlijk altijd proberen,’ gaf hij toe, ‘als ge wilt, kunt ge van mij het adres van Seaport wel krijgen. Misschien kunt ge daar iemand bereiken.’

‘Graag.’

‘Ai, d’r is nog iets. Om een loods binnen te komen hebt ge iemand van de douane nodig, want elke loods waar transitgoederen liggen, is door de douanediensten afgesloten met een tweede slot.’

‘Een tweede slot?’ De Hollander kon nog net voorkomen dat zijn stem uitschoot.

‘Ja. En ik heb er geen idee van waar die lui wonen, dus ik ben nu toch bang dat ge geduld zult moeten hebben tot maandagmorgen.’

‘Maandagmorgen!’

‘Ja, dan gaat de poort om acht uur weer open.’

De Hollander knikte aarzelend, groette verstrooid en droop verslagen af. Schouderophalend sloot Lievens de deur: hij kon het ook niet helpen.

Bijna stotterend bracht de Hollander alles over aan het gezelschap in de Mercedes.